
Драгомир Георгиев / Dragomir Georgiev

**ПОЛКОВНИК ПЕТЪР Г. МИТРОВ –
ЕДИН ОТ ПЪРВИТЕ БЪЛГАРСКИ
КАВАЛЕРИЙСКИ ОФИЦЕРИ**

**Colonel Peter G. Mitrov – One of the First Bulgarian
Cavalry Officers**

Abstract: One of the main problems in the newly formed Bulgarian state during the first months since the Liberation from Ottoman rule was the education of Bulgarian officers. It was necessary that they gradually substitute their Russian teachers in the management and command of the Bulgarian military forces. Many young Bulgarians went to the Russian Empire to receive military education. Later, part of these officers made glamorous military careers and their biographies became well known to the Bulgarian reader. Unfortunately, the names of others who were educated in Russia, are forgotten today, although they also played a significant role in both the formation of the Bulgarian army and during the wars for national unification which the country experienced in the early 20th century. This group also includes the officer whose biography is the subject of this paper.

Keywords: Russia, Bulgarians, training, army.

Един от основните проблеми, пред които се изправя възстановената българска държава в първите месеци свободен живот, е въпросът с обучението на офицери от местен произход, които постепенно трябва да заменят своите руски учители в ръководството и командването на българските въоръжени сили. В този период Русия единствена от Великите сили дава достъп на българите до своите военнoучебни заведения. Много български младежи заминават за Северната империя, за да получат военно образование. Една част от тези офицери по-късно правят бляскави военни кариери и техните биографии са добре познати на българския читател. За съжаление имената на една друга част от нашите младежи, учили в Русия, днес са забравени, макар те също да са изиграли значима роля както в изграждането на българската армия, така и по време на войните за национално обединение, които страната преживява в края на XIX и първата половина на XX век. В тази група влиза и офицерът, който е обект на настоящата публикация. Тази година се навършиха 80 години от не-

говата кончина. Неговото име е Петър Гацев (Гоцев) Митров¹. Той е роден на 9 май 1858/1859 г. в гр. Татар-Пазарджик (дн. гр. Пазарджик). Първоначално образование получава в родния си град. През 1878 г. постъпва на военна служба в 22-ра Татарпазарджишка пеша дружина, откъдето е изпратен в Софийското военно училище. Понеже по това време в училището няма кавалерийски отдел, след като издържа успешно встъпителен изпит, е изпратен в Русия. От 1879 г. учи в Кавалерийското юнкерско училище в Елисаветград. Завършва през 1881 г. На 8 септември 1881 г. със заповед № 55 е произведен в първи офицерски чин подпоручик. На 25 септември същата година е изпратен да служи в трета сотня на конния полк в гр. Шумен². В края на 1883 г. е назначен в състава на новосформирания Първи конен полк в гр. София. Той става първия ковчезник на полка. От 30 август 1884 г. е повишен в чин поручик. През 1885 г. отново е преведен на служба във Втори конен полк, с който участва в Сръбско-българската война през есента на същата година. След края на войната се връща на служба в Първи конен полк, където му е възложено да сформира и командва пети ескадрон. На 30 август 1886 г. е повишен в чин ротмистър. От 1 януари 1893 г. е произведен в чин майор. В периода 1886–1901 г. служи последователно в Трети, Втори и Четвърти конен полк. През 1901 г. получава задача да сформира и ръководи Пети кавалерийски дивизион, който първоначално е на гарнизон в Русе, а след това е преместен в Разград. На 2 май 1902 г. е произведен в чин подполковник. На 14 декември 1905 г. е уволнен от армията и излиза в запаса³.

По време на Балканските войни (1912–1913 г.) отново е мобилизиран на военна служба. През този период е командир на опълченска дружина, с която през 1913 г. получава задача да охранява Източна Тракия. След началото на османското контранастъпление в Одринска Тракия с успешни отбранителни боеве успява да изтегли своята дружина на старата българо-османска граница. На 28 юли 1913 г. е повишен в чин полковник.

Взема участие в Първата световна война (1915–1918 г.). През 1916 г. е назначен за помощник-началник на областното управление в гр. Гюмюрджина. След това е преведен на служба в Главното тилово управление. В опълчението е преведен от 5 август 1920 г. Не е женен, не е известно дали има деца.

Носител е на орден „За заслуга“ на военна лента (1885 г.), сребърен медал – за участието в Сръбско-българската война (1885 г.), медал за възкачването на престола на княз Фердинанд I (1888 г.), орден „Св. Александър“ V степен, знак за десетгодишна отлична служба (1902 г.) и др.⁴

Почетен член е на Ямболското дружество на запасните офицери.

Умира след продължително боледуване на 22 август 1939 г. в четири часа след пладне в гр. Ямбол⁵.

БЕЛЕЖКИ / NOTES

¹ ДВИА, ф. 1, оп. 5, а.е. 656, л. 3 (гръб)–4; ДВ, № 69, 23 септември 1881; **Полковник Петър Г. Митров (Некролог)**. – в-к. „Отечество“, бр. 856, 16.IX.1939, с. 4; **Д-въ, Б.** Полковник о. з. П. Г. Митров. – *Нашата конница*, кн. 9–10, 1939, с. 7; **Руменин, Р.** Офицерският корпус в България 1878–1944 г. Т. 3 – Т. 4. И–О., София, 1996, с. 270–271; **Танчев, Ив.** Българи в чуждестранни военноучебни заведения (1878–1912). София, 2008, с. 150; **Танчев, Ив.** Руският принос в подготовката на българска интелигенция с висше и професионално образование (1878–1912 г.). – Известия на държавните архиви, бр. 105, (2013), 106.

² ДВ, № 69, 23 септември 1881; „...*На 8 септември 1881 г. въ София Негово Височество издава ПРИКАЗЪ № 55*

Произвеждатъ се в подпоручици, които са свършили Императорските руски юнкерски училища. Елисаветградското кавалерийско

Эстандартъ – юнкерите:..... Петръ Митровъ ...

... като се зачислят въ Конния полкъ. ...

... Подписахъ: Военный министръ генералъ Криловъ...”.

³ Според информация от друг източник в периода 1904–1906 г. е назначен за командир на Четвърти Търновски конен полк и едва след това напуска армията, за да излезе в запаса.

⁴ ДВИА, ф. 1, оп. 5, а.е. 656, л. 3 (гръб)–4.

⁵ **Д-въ, Б.** Полковник о. з. П. Г. Митров. – *Нашата конница*, кн. 9–10, 1939, с. 7; **Полковник Петър Г. Митров (Некролог)**. – в-к. „Отечество“, бр. 856, 16.IX.1939, с. 4.

ЛИТЕРАТУРА / REFERENCES

ДВ, № 69, 23 септември 1881 [DV, № 69, 23 septemvri 1881].

Д-въ, Б. Полковник о. з. П. Г. Митров. – *Нашата конница*, кн. 9–10, 1939 [D-va, B. Polkovnik o. z. P. G. Mitrov. – *Nashata konnitsa*, kn. 9–10, 1939].

Полковник Петър Г. Митров (Некролог). – в-к. „Отечество“, бр. 856, 16.IX.1939 [Polkovnik Petar G. Mitrov (Nekrolog). – в-к. „Otechestvo“, br. 856, 16.IX.1939].

Руменин, Р. Офицерският корпус в България 1878–1944 г. Т. 3 – Т. 4. И–О., С., 1996 [Rumenin, R. Ofiterskiyat korpus v Bulgaria 1878–1944 g. T. 3 – T. 4. I–O., S., 1996].

Танчев, Ив. Българи в чуждестранни военноучебни заведения (1878–1912). София, 2008 [Tanchev, Iv. Balgari v chuzhdestranni voennouchebni zavedenia (1878–1912). Sofia, 2008].

Танчев, Ив. Руският принос в подготовката на българска интелигенция с висше и професионално образование (1878–1912 г.). – Известия на държавните архиви, бр. 105, (2013) [Tanchev, Iv. Ruskiyat prinos v podgotovkata na balgarska inteligentsia s visshе i profesionalno obrazovanie (1878–1912 g.). – Izvestia na darzhavnite arhivi, br. 105, (2013)].

Цитирани архивни фондове / Quoted archival funds

ДВИА, ф. 1, оп. 5, а.е. 656 [DVIA, f. 1, op. 5, a.e. 656].

СЪКРАЩЕНИЯ / ABBREVIATIONS

а.е. – архивна единица

л. – лист

о. з. – от запаса

оп. – опис

ф. – фонд

ДВ – Държавен вестник (София)

ДВИА – Държавен военноисторически архив (Велико Търново)